

Trong đời sống hàng ngày của mọi người chúng ta, rất nhiều khi chúng ta cảm thấy khó nghĩ khi phải cho ai hay nhàn của ai mất cái gì.

Ngay cả gia đình bè, chòm xóm. Ngay cả trong gia đình. Mất sống người cảm thấy là mình "cho rất nhiều mà nhàn chừng bao nhiêu." Mất sống khác, nhất là nhàn người và vật biến sang đời bên bên thì do, cảm thấy mình mang ơn và "mất ơn." Ở đó, dù trên chi phí hàng nào cũng như hàng rất nhiều thì hàng phúc của đời sống mất người. Trong sáu hàng Bật tất cả Phật giáo, "hàng Bật thì" là mất hàng quan trọng. Do mất cả duyên, bài viết tuy viết sau đây đã được mất thân hàng chuyển đời chúng tôi. Được qua mất lòng, chúng tôi thấy không thể không chia sẻ với các bạn. Mong là các bạn sẽ đồng ý với chúng tôi và bài viết này sẽ giúp các bạn tìm thấy được bình an trong tâm hồn.

(Chúng tôi đã mượn phép số vài chỗ trong bài để tránh nhàn người chi tiết có tính cách riêng của tác giả)

Có mất lòng đi xe hơi với cả em tôi San Francisco và Los Angeles khoảng mười năm trước, cả tôi đồng giúp tôi phàn nàn rằng "chúng ta làm gì thì làm, nhàn viết sách hàng hàng. Được chứ không phải với và đi kiếm việc lo chuyển sinh kế." Hồi đó tôi mất nghề viết cả mất hãng nữa, đến với sống với bạn tôi lúc đó đã già. Tôi thì chỉ ngay để nghề đó. Việc nhiều lý lẽ, trong đó có lý "chúng ta còn khỏe mạnh thì đi làm chứ. Sao lại để chú nuôi nhàn?" Hồi đó cả em tôi ba mươi mất tuổi, là kẻ sống, không thích nói chuyện triết lý, và hoàn toàn không biết đời là gì, nhàn không biết từ đâu mà cả em tôi : "Cả đời chỉ để giúp chúng em rất nhiều, bây giờ em chúng ta giúp lại cho mất chút thôi, trong lúc này khi hoàn thành cho phép.

Chúng ta biết cho thì phải biết nhàn chứ! Nếu không biết nhàn thì chúng ta chắc đã biết cho!" Tôi tiếp tục biết luận hăng hái hàng trên suốt đời hàng còn lại. Về chuyện "thấy vui khi cho và không nhàn vì không thấy cần, không muốn gì vào ai, chúng ta không phải vì thế ái." Không biết tôi thuyết phục cả em hay thuyết chính mình!

Nhàn câu nói "không biết nhàn thì cũng không biết cho" của cả em hàng đời in chặt vào đời tôi. Nhưng trong đó cùng với nhàn câu "tôi nhận thấy đời chúng", "hãy nhìn đời hàng mất con mất lòng nhàn tro tàn và mất trái tim nóng hàng", v.v... mà tôi đã thu thập trong nhàn sách thì nhiều hàng nào.

Cho và nhn

Tác Giả: Du Li

Thứ Sáu, 06 Tháng 1 Năm 2012 10:01

Ri có m t l n đ c đ c m t truy n ng n c a ch b n vi t là h i Th y Thiên Ân s p m t, ch th ng hay l i th m Th y và r t bu n khi th y b nh thân th Th y đau đ n. Ch th ng kh c kho i không bi t làm gì đ Th y vui, đ Th y b t đau. M t hôm khi ch h i "Th y mu n con làm gì" thì Th y b o ch đi mua cho Th y chi c mũ đ i cho m đ u. Hôm đó là ngày cu i tu n. Đã b y gi t i. Các ti m l n đ u đ ng c a. Nh ng Th y mu n ch đi mua ngay. Ch đ n ch y ra ti m Thrifty lúc đó còn m c a mua chi c mũ đ m v . Th y nh n và t v vui. Còn ch thì r t vui vì làm đ c m t vi c v a lòng Th y.

Sau đó ít lâu Th y qua đ i. Và khi ch t i giúp đ n đ p phòng Th y cũ, ch th y trong t Th y có c tá mũ đ lo i r t đ p. Chi c mũ c a ch mua bi u Th y hôm đó trông t m th ng nh t. Ch ch t t nh ra. Nhìn thì t ng ch làm CHO Th y vui. Ch là ng i làm ph c. Th c ra chính Th y cho ch c h i đ ch đ c vui m t l n ch t v i Th y. Đ ch đ c ph c bấu. Chính ch là ng i NH N, ng i đ c, ng i th n. T kinh nghi m đó ch nh n và bi t là trong cu c đ i nghi t i cùng thì nhi u khi ng i cho l i chính là ng i nh n. Ng i nh n là ng i cho. Không bi t ai là ai. Và ai ph i cảm n ai. Thôi thì c cảm n nhau v y. Và cảm n Đ i.

Không hi u sao tôi thích truy n đó vô cùng. Lâu lâu đ m đ c l i. Đ n nh p tâm. Nh ng trong đ i s ng hàng ngày v n thích LÀM CHO ng i khác, ch không thích ai làm cho mình đ i u gì n u tôi có th tránh đ c. Cái tính này ph i nói tôi "th a h ng" c a ông b . H n m i năm s ng g n C tôi nhìn th y th t rõ ràng. C cu c đ i C hy sinh cho v con. Giúp đ m i ng i mà không k n. Đ n lúc già không còn quy n th đ giúp ng i nh tr c thì C l i ch t chiu, ti t ki m chi tiêu, dành ti n đ ng già g i giúp đ h hàng. C c t và x p nh ng th đ y tình c m n nghĩa t Vi t nam g i sang đ y ch t ng n kéo. Nh ng C không thích ph i "nh " con cái đ i u gì. M c đ u C đ tôi lái xe đ a đi bác sĩ, đi nhà th ng, hay đi thăm m y bà cô qu n Cam, nh ng bao gi C cũng nói "lúc nào ti n." Nghe gi ng th y nh mi n c ng. Nh ng năm đ u C không nói cảm n. Cho đ n m i g n đây khi C đã đ c kinh sách Ph t th t nhi u tôi m i nghe C nói "Thank you" v i con cái. Nhà C v n nh t đ nh t đ n l y n c sôi đ vào bình. Tay C run run nhi u lúc n c r t ra ngoài. Tôi và cô em đã nhi u l n đ n "C u đ đó chúng con làm cho. Không có l b ng thì phi n l m!" Bao gi C cũng tr l i "tôi làm đ c mà!"

Đ n đ n tôi th y rõ là dù đã ngoài tám m i, C v n không thích ai LÀM CHO mình cái gì n u C nghĩ là C còn làm đ c. Phi n là nhi u lúc C c l ng sai v s c mình. Có th là vì C v n th y chuy n Cho và Nh n, Ng i và Ta th t khác bi t, th t mình b ch nh chuy n Ngày Đ m ch ng. Tôi th nh tho ng cũng than phi n C v chuy n này v i các em. Vì tôi b t đ u th y là nh ng phân bi t rõ ràng nh Tr ng Đ n c a mình và ng i đ i, nhi u khi l i ch a h n là nh th .

B t đ u bi t chuy n phân bi t Cho v i Nh n ch là s n ph m c a "cái tôi" đ y t á, mà th c ra c hai ch là m t. Bi t th mà tôi v n b t g p mình "đ y n y" lên m i khi các em tôi cho quà, và c thanh minh thanh nga là đã t lâu mình không còn t á n a. Bi t th mà tôi v n ghi s ký c

tên ân nhân và nóng lòng tìm cớ hỏi trả nghĩa. Cũng dễ thấy rõ ràng là mình suy nghĩ và hành xử không đúng người. Cũng dễ thấy lòng hỏi bị bực bực khi nghe cô em út say sưa nói về chuyện "có đi có lại." "Give and Take" như là một bí quyết giao tiếp thì đúng trên cõi đời này. Bị bức bối ng chớ a thấy thì sao mình bị bực. Có thể là vì chính trong lòng mình đang có tranh chấp về chuyện cho và nhận, chuyện ban ơn và trả ơn chăng?

Cũng trong thời gian đó thì như thông tôi đi Oxnard thăm những ruộng rau. Ngày chớ như t thiên hớ đi nhà thờ, đi chùa hay đi Bolsa ăn phớ, thì tôi đi mớ rau. Những ruộng rau nhà chớ vớ n đã gớ t xong, bớ lớ i những cây rau không đớ tiêu chuớ n đớ y ruớ ng, đớ mớ c cho đớ n mùa sau. Tôi tớ i ngớ i giớ a ruớ ng rau ngớ m những cây rau còn đớ y sớ c sớ ng. Những tàu lá phía ngoài xoè thớ ng, thớ t xanh, có gân trớ ng chớ ng chớ t nhớ những nét hớ a tuyớ t đớ u. Những mớ chớ sớ ng đang trào ra ô mớ p bông súp lớ trớ ng tinh lớ p ló bên trong đớ t lá non chúp đớ u vào nhau như bàn tay chớ p búp sen lớ y Phớ t. Tôi hít hà không khí trong lành và vùng bao la xanh ngớ t vớ ng lớ ng. Tớ cái yên bình cớ a ngoớ i cớ nh và nớ i tâm, tôi thấy niớ m triớ n vớ bung ra ô mớ trớ n vớ n tôi trong cái thỉnh không vô cùng đớ. Không biớ t tên ai đớ nhớ, đớ có đớ p trớ n thì làm sao đây? Giớ i là Đớ i, là Trớ i Phớ t ? Những làm sao trớ n Đớ i? n Trớ i?

Mớ i lớ n đớ nhớ thớ tôi thớ ng khuôn vớ hàng thùng rau đem biớ u chùa và hàng xóm. Mớ i ngớ i cá mớ n. Những trong lòng tôi thớ m nghĩ chính mình phớ i cá mớ n hớ, vì hớ đã nhớ n và tiêu thớ hớ. Không có ngớ i nhớ n thì làm sao tôi có đớ p cho. Làm sao tôi có cớ tiớ p tớ c đi mớ rau, đớ đớ n đớ n nhìn thớ y lòng tham cớ a mình. Nhớ t cho niớ u. Tớ i gì, không có thì phí cớ a đi! Những thớ c ra thì làm sao mà phí đớ c khi những cây rau bớ lớ i sớ chớ t đi, sớ đớ c cớ y lên vùi vào lòng đớ t trớ lớ i làm phân bón cho rau mùa sau. Biớ t vớ y nên tớ đớ vớ sau tôi thớ ng chớ nhớ t in ít đớ nhà dùng vài ngày thôi. Còn thì ngớ i chớ i vớ i ruớ ng rau. Những hớ ng nớ ng mớ m trớ i dài, không gian đớ y p sớ c sớ ng và những hớ xớ cớ a Đớ t Trớ i! Bị ng nhớ n thớ y rớ ng mình vớ n nhớ n rớ t niớ u, hàng ngày cớ a Trớ i Đớ t, mà không thớ c mớ c. Những ngớ i vớ i ngớ i thì tớ i sao niớ u vớ n đớ thớ ng đớ c đớ t ra. Phớ i chăng vì cái "ngã" còn đớ ng đớ đớ t ra những chuyện "ngớ i cho kẻ nhớ n." Ngớ i có ngớ i không. Ngớ i đớ ng trên, kẻ đớ ng đớ i, v.v... Mớ c đớ u kinh Phớ t vớ n đớ y rớ ng hớ nh bớ thí là hớ nh thớ nhớ t cớ a ngớ i Phớ t tớ. Bớ thí trong tinh thớ n không còn có ngớ i bớ thí và kẻ đớ c bớ thí. Chớ có viớ c bớ thí. Đớ không còn có Ngớ i và Ta, không còn tớ ái dù là tớ tôn hay tớ ti. Vì khi còn phân biớ t giớ a ngớ i và ta tớ c là còn có "ngã." Còn nhớ nguyên. Còn tính toán hớ n thiớ t. Còn có đi có lại. Còn rớ t Đớ i. Chớ a đi vào đớ ng Đớ o.

Tớ t cớ những cái thớ y, những cớ m nhớ n, những ý nghĩ, những quán chiớ u, những suy tớ đớ nớ m đớ y p óc tôi. Nung nớ u. Tôi hiớ u hớ t mớ i sớ bớ ng óc. Những chớ a bớ ng con tim. Tớ t cớ còn nớ m đớ, trên óc. Đớ c dùng đớ suy đoán, biớ n luớ n và phán xét. Chớ a di chuyện xuớ ng tìm đớ biớ n thành máu chớ y khớ p toàn thân. Tớ i tớ n đớ u ngớ n tóc, tớ n kẻ ngón chân đớ trớ thành đớ i sớ ng và hành đớ ng tớ nhiên nhớ hớ i thớ. Cho nên khi lâm bớ nh phớ i nớ m nhà thớ ng cớ thắ ng. Đớ u óc niớ u lúc rớ t mớ t mù, mớ t khớ năng suy nghĩ mớ chớ lớ c rõ ràng. Thân thớ thì hoàn toàn bớ t lớ c. Những chiớ c xe hớ t xăng hớ t đớ n, nớ m vớ giớ a xa lớ. Tôi sớ ng đớ c hoàn toàn là nhớ sớ

Cho và nhón

Tác Giả: Du Li

Thứ Sáu, 06 Tháng 1 Năm 2012 10:01

giúp đỡ c̣a ṃi ng̣i. Tôi đã nhón ṛt nhịu ṭ ông bác sĩ gịi pḥu, cô y tá hàng ngày vào thay thục đ̣n bà đ̣n phòng vào đ̣ rác ṃi ngày và bao nhiêu ng̣i làm khác đ̣ cho thân tḥ tôi đ̣ c̣ pḥc ḥi. Tôi đã nhón ṛt nhịu ṭ các em tôi, ṭ ḥ hàng, ḅn ḥu thân tḥ ng̣ ng̣ giúp đ̣ ḥu hình và vô hình tṛ ḷc

cho tinh tḥn tôi không ṣp đ̣. Tôi nhón đ̣ c̣ ṭ nḥng Linh Thiêng c̣a Đ̣t Tṛi ân hụ cho tâm tôi ṃ ra. Ḅng lòng đón nhón ṭ ṭ c̣. Ṭ cái đau cho đ̣n ṭn cùng là cái cḥt. Ḅn ḥọn làm cho thân tḥ ḅt ḷc. Làm ṭng lai tṛ thành hịn ṭi. Ṃi ḍ phóng không còn cḥ đ̣ng. Vì chính ṣ ṣng cũng tṛ thành ḅp bệnh, bịn hóa khó ḷng. Trên ḅ ṿc ḅp bệnh đó cái ng̣nín tḥ ṇm yên. Đ̣i cḥ. Ṛi trong nịm yên ḷng vô biên bên trong, và nḥng tḥng yêu chân tḥt bao ḅc bên ngoài nḥng hịu bịt nung ṇu trong óc ḅng bung ra. Tìm đ̣ng xụng tim.

Ḳ nịm ṃt bụi ṭi đi nghe gịng. Ṛi thịn ṿi ṃt nhóm ng̣i ṃi g̣p ḷn đ̣u. Sau khi x̣ thịn, ṃi ng̣i đ̣ng thành ṃt vòng tròn ṇm tay nhau theo cách "Nhón Cho." Tay trái ng̣a lên cho tay ng̣i đ̣ng bên trái mình úp xụng. Tay pḥi úp xụng tay trái c̣a ng̣i đ̣ng bên pḥi mình. Ṭ ṭ c̣ ṃi ng̣i đ̣u làm nḥ ṿy thành vòng tròn. Ṭng đôi bàn tay khum ḷi ôm ḷu nhau. Ṃi ng̣i cùng nḥm ṃt trong ṃt phút cho đ̣n (energy) luân ḷu gịa nḥng ng̣i trong nhóm. Qua bàn tay ṃng̣a, đ̣i ṇn đ̣ c̣ ṭ ng̣i bên trái cḥy qua ng̣i mình ṛi truỵn

đem cho ng̣i đ̣ng bên pḥi, qua bàn tay mình úp xụng tay ng̣i. Truỵn cho nhau "thanh đ̣n" và ṭy bịn nḥng "tṛ c̣ đ̣n" c̣a nhau. Hôm đó ra ṿ không nḥng là tḥy lòng vui thân khọ mà còn tḥy mình thích quá, thích quá ṿ ḷi c̣m tay kịu này. Tôi tḥng ṿn không thích cái kịu ṇm tay nhau, nḥt là ḷi ṇm cḥt. Ḅi vì tḥy nḥ có ṃt ṣ ṇm gị làm c̣a riêng và khi ṃt ng̣i mụn buông tay ra, mà g̣p ng̣i kia không đ̣ ṃn c̣m đ̣ nḥn bịt, thì ṣ có ṃt ṣ ṿy vùng nho nḥ. Ḷi c̣m tay này tḥt nḥ nhàng và có ý nghĩa. Lúc đó tôi nghĩ ṿy.

Ḳ nịm này tṛ ṿ ṿi tôi nhịu ḷn trong lúc ṇm trên gịng ḅnh. Câu nói c̣a c̣u em ṃi ṃt năm ṿ tṛ c̣ trên chuỵn đi ṭ San Fran ṿ Los, cùng ṿi câu chuỵn c̣a cḥ ḅn ṿ Tḥy Thiên Ân và nḥng kinh nghịm ṿ Nḥn và Cho thu tḥp ḅy lâu trong cục đ̣i ṿn c̣t gị trong óc, ḅng hịn ra nḥ nḥng ṃnh puzzle. Ghép ṿa vào nhau. Đ̣n đ̣n. Ṛi ṃt hôm ṇm đ̣ c̣ kinh Pḥt nói ṿ ḥnh ḅ thí và gịng ṭi sao nên ḅ thí, tôi c̣m tḥy nḥ mình ṿa ráp xong ṃnh puzzle c̣i cùng. Ḅng nhìn tḥy nḥ ṃt ng̣i tù sau bao năm ṇm trong ng̣c ṭi đ̣ c̣ gịi phóng đ̣ nhìn tḥy ánh sáng chói lòa và ṿn ṿt ṛng ṛ c̣a ṃt tḥ gịi con ng̣i ṭ do.

Khi ra kḥi ḅnh vịn, tôi lên San Jose đ̣ tịp ṭc ngḥ ng̣i và đ̣ng ḅnh ṭi nhà ṃt ng̣i em trai đã có gia đình. Tôi thọi mái trong ṣ nḥ c̣y ṛt nhịu ṭ ṃy ng̣i em. Ṃt anh ḅn ṭ tḥa trung ḥc ṿi em trai tôi nghe tin cũng ân c̣n ḷi thăm. Anh tình nguỵn cḥ tôi đi ḅnh vịn khi c̣n. Tḥy tôi khen cây ḥng dòn nhà anh, anh c̣t cho tôi nḥng chùm ḥng vàng cam còn c̣ lá. Anh đem cho bánh đ̣o ṿ làm và cụn băng nḥc cḥn ḷc thu nḥng bài ca Vịt và

Cho và nhận

Tác Giả: Du Li

Thứ Sáu, 06 Tháng 1 Năm 2012 10:01

Một thói quen hành động đó khi anh hay xuống chửi với em tôi vào đầu thập niên 60. Phú nhận. Tôi không thích lắm khi nhận quà anh cho. Cảm ơn anh mà không lúng túng. Tôi biết nhận hình ảnh cháu tôi hỏi mua tui. Hỏi đó tôi đến trông cháu nhận ngày em tôi đi làm. Đến giờ ăn, chú bé nằm uể cũi tôi hâm sữa đem đi. Không thích lắm. Ăn xong chú buông chai không xuống thềm. Nhìn tôi. Cười. Không lúng túng. Và uể đòi bỏ ra đến gần cửa sổ ngắm mặt trời.

Cũng vậy nên cùng là một vòng tròn. Lúc đó chú bé đến bên phải tôi ngửa tay cho tay tôi úp xuống. Bây giờ tôi đến bên phải anh bạn, tay ngửa lên đón bàn tay anh. Chàng ngẩng khác, thì tôi sao không thích cũng nhìn cười nhún nhún chú bé kia. Khi đã biết rằng có một người khác đang đến gần mình bên phải tay ngửa lên cho bàn tay mình úp xuống. Khi biết rằng nhận nhận người đến bên phải và bên trái mình luôn luôn đi chung hàng giờ hàng ngày trong cùng một vòng tròn, hay sang một vòng tròn khác. Còn gặp lại hay sợ không bao giờ gặp nữa. Biết vậy sợ không còn người ngừng khi nhận và mong mỏi khi cho. "Ăn nghĩa xin người đến." Nhận không phải là tìm cho được ân nhân cũ để trả nghĩa. Mà luôn luôn đi đến ý nghĩa trong tâm lòng biết ơn. Đến nhận nhận hóa nhận đến cay cửa Sân học nhận nhận thành người trẻ ngoài cửa Học. Tha thiết đem cho người đến bên. Không sợ sách trong tâm.

Trước Giáng sinh, cô em gái Virginia gửi cho ít quần áo ấm mẽ mẽ trong nhà. Cùng với tấm thiệp nhận nhận tôi là "everyday should be Christmas and we hope you will in everyday have the comfort of receiving as well as the joy of giving." (Mỗi ngày đầu là Giáng sinh và chúng em mong là cho sẽ mỗi ngày cảm thấy thoải mái khi nhận và vui sướng khi cho - Lợi ích của tòa soạn). Tôi mua nói với cô rằng từ ngày bạn học đến nay với tôi "everyday IS Christmas." Và tôi đã cảm nhận được niềm Vui học hỏi trong hành động NHẬN và CHO. Trong thời điểm lúc này tôi không làm được gì Cho ai. Ngay cả mấy con tem nhỏ khi cũng phải nhận người đi mua. Nhận sao tôi cảm thấy nhận có rất nhiều để cho. Phải chăng vì tôi nhận được để Trả và Nhận rất nhiều. Mỗi ngày. Nhận được nhiều thì cũng có rất nhiều để cho đi. Vì tôi chỉ đến đó để chuyển hóa và luân lưu đi tiếp sau khi đã thấy học học thêm thêm chút học học hoa. Rồi có lúc thấy mình không còn đến đó để nhận hay cho, hay để thấy vui trong lòng. Mà chỉ thấy một sự luân lưu nhận nhận. Không ngừng. Tự nhiên nhận nhận mùa thay đổi. Nhận vô thức nhận cửa và nhận với.

Bệnh khám phá ra một quy định do căn bệnh và tôi thấy học cửa con người mà cảm thấy mình không học biết tôi mẽ mẽ đầu với tôi hào là người tôi do. Bệnh hiểu tôi sao trong sáu phép Lợi ích Để biết hành (đến) đầu tiên cửa người Phải, và là học học thập nhận. Nhận chính học học biết cũng có thể là học học cùng đến con người tôi giờ thoát. Trả với. Đến đi.

Người n: "Vô Học nhận Biết" - Thân Học đi Nhận Lợi ích Việt Nam Học Nhận, số 14, 1994.

Cho và nhàn

Tác Giả: Du Li

Thứ Sáu, 06 Tháng 1 Năm 2012 10:01

http://thdlnhn.net/BanTin/BT_14BT14_08-HanhBoThi.htm